

כב א מ"י פ"א מהל'
דעות הלכה ד:
כב ב מ"י פ"א מהל'
סוטה הלכה ד ה
סמך ע"ש טו"ש פ"א מהל'
פי קמח ספ"ק א:

תורה אור השלם

1. ולשאת ולספחה
2. וקל כל הדין
3. וקל כל הדין
4. וקל כל הדין
5. וקל כל הדין
6. וקל כל הדין

הא גופא קשיא. תימה לרבי אמאי לא נקט הכא ליטנא דריש מס' מכות (דף ג.) כיצד העדים נעשים וזממין כיצד אין העדים נעשים וזממין מצדעיה הנה הכא נמי הוה ליה למימר הכי כיצד מקנא לה כיצד אין מקנא לה מצדעיה ליה והתם מתרץ שפיר אכל הכא אפילו לפי התירוח הוה ליה למימני כיצד אין מקנא לה ונראה דלהכי לא פריך הכא משום דמלי למימר אל מדברי דרישא פירושו סמירה דהיינו קינוי גמור ואמי שפיר ליטנא דרישא דכיצד מקנא לה ולא קשיא מידי אלא רישא לסיפא וה"פ הכא אלמא פירוש דמתני' דדיבור סמירה הוה מדקמני כיצד מקנא ולשון נקי הוה דמתנן בפרק קמא דמכות (דף יג.) ראוה מדברת ומפרש בגמ' מאי מדברת נסתרה א"כ תיקיף ספחא דקמני דיברה עדיין מותרת לבימה ואי פירוש דדיבור דמתני' סמירה אמאי מותרת אלא דיבור ממש הוה ולפי הירושלמי משמע דבעי לתרוי' דדיבור דרישא סמירה אלא נקט לשון נקי והכי איתא התם סוף דבר שמדבר עמו הוה א"כ א"כ נסתרה עמו ולא דברה אין סמירה אלא כלום פירוש דמתני' דבורה אמת מימר לך אפי' דברה עמו ולא נסתרה עדיין מותרת לבימה לשון נקי הוה ממני' פי' דיבור דרישא לשון נקי מיהו דסיפא אית לן למימר על כרחך דיבור ממש:

לאחר ולא ריבם. אין להקשות מפרק האשה שנפלו לה נכסים (מכות דף פ"א) בשמעתין דשומרת יבם דפריך התם והא דענין לכשתנשא לאחר תטלי מה שכתוב ליה אמר רב אשי יבם כונו אחר דמי דלענין לשון תנאי צ"ד שוייה כחצר אכל צחצר דקרא אין האח בכלל והכי נמי משמע בפרק אין מקדישין (ערכין דף ס"ה) דקמני א"כ מוכר את השדה לאיש אחר לאחר ולא לזן או אינו אלא לאחר ולא לאח כשהוא אומר איש הרי א"כ אמור הא מה אני מקיים לאחר לאחר ולא לזן דמשמע טעמא דכתיב איש הא לאו הכי לא הוה א"כ בכלל אחר וכ"ש גבי יבם דכא מוכח נשואי אחיו דלאו אחר הוה והכי אמרינן נמי בפ"ק דקידושין (דף יג.) אמר קרא פן ימות בצלמא ואיש אחר יקחנה מתקוף לה רב שיטא צריה

דבר אידי איתא מאן אחר יבם ומשני דיבם לא מקרי אחר (א) אכל קשיא מפרק האומר (קידושין דף סו:) דנפקא לן מהכא בפרק האומר דלא תפסי קדושין בצחות אשה אימר דאיטריך קרא דוקא ליבם (א) משום דרמיא עליה ליבומי כדאמרי' בשמעתין ואכתי אחות אשה מנלן ועוד תקשה דהכא אע"ג דכתיב איש אחר ממעטין יבם ובערכין מרבינן יבם מאיש וממעטין בן מאחר וא"ת מאיש ממעטיניהו צפ' האומר (ג' ע"ג) קרובים ומלאחר יבם סוף סוף ואיש אחר יקחנה מאי דרשת ציה: **לאחר ולא ריבם.** אי קשיא והא האי קרא בסוטה ודאי ע"י עדים כתיב דילפינן דבר דבר ממנון בסוף מסכת גיטין (דף ג.) וסוטה ודאי אמר צפ' דיימות (דף י"א:) דפטורה בלא חליצה משום דכתיב בה טומאה כעריית תריך דלאחר לא איטריך למיכתב

אלא ליואלת משום סמירה כיון דנפקא לן סוטה ודאית מטומאה דכתיב בה: **אי"לן איתיה אבע"א מי א"א בעיא גש.** הקשה רבי צבס ר' אבהו בר מרדכי ו"ל והא סוטה ודאית ואיילונית היכא דהיכר בה ואשת קרים דבעו גט מבעל היכא דאיתיה ואפ"ה פטורות מיבם בלא חליצה ויש לתרץ סוטה ודאית לא דמיא להכא (א) כיון דטומאה סתם הרי היא כערוה גמורה דגזירת הכתוב הוא דפטורות ואשת קרים ואיילונית היכא דאיתיה לבעל שרו ליה ואפ"ה אימעוט צפ' דיימות (א) מדין יבם דלא כריך בהו כלל אכל סוטה ספק לא אימעוט אלא גבי איסורא דבעל וקמשמע לן קרא כיון דכא מוכח נשואי אחיו הרי הוא במקום בעל דאסורה לו ליבם אכל חליצה בעיא:

ד"ל איסתריה אביתיה ואת אמרת תתייבם נמי יבומי. רבינו חננאל העטיס דבריו ופירש ורמנא אחר אשר לא יבנה לנשות ולא לקמור: מי

ולשאת ולספחה. על ידי שמשא עלמו בה לדי ספחה שאינו עיקר צאנשים אלא נכסא וטפול: **עפילה.** דבר שאינו חשוב בעלמו אלא נטפל באחרים: **ספחני גא.** אספני גא. (א) צנזואת צית עלי משמעתי קרא אעמיד כהנים גדולים אחרים שיוצאו את כהני זרעך מגדולתם ויטרכו

לצבא מהם לאוספס ולקולטס אלס: **אל אחס הכהונות.** צלחת מן המשכרות: **שכר עולה בידי.** ולא שכר קרבן אחר: **וצמי.** כל הזבחים צמשמע: **השס אורחוסיו.** מחשב הפסד מלוה כנגד שכרה: (א) **אמר לה צפני שנים אל סדברי עס איש פלוני ודברה עמו.** שלא ביחוד: **עדיין מותרת לבימה.** לשמש. צימה לשון תשמיש הוה: **אסורה לבימה ואסורה לאכול בפרומה.** עד שתשמה. ולקמן צפ' כשם שהמים בודקין (דף כ"ה.) יליף מונטמאה ונטמאה שלס פעמים אחד לבעל ואחד לבעל ואחד לתרומה: **ואס מה בלא בניס.** עד שלא השקה: **חוללס ולא מסיבמס.** בגמרא מפרש טעמא: **הא גופא קשיא אמרס כיצד מקנא לה אמר לה צפני שנים וו'.** קס"ד אמר לה כי היינו פירושא דריכד מקנא לה אמר לה צפני שנים כו' ואשמעינן דזהו הקינוי: **אלמא דיבור סמירה היא.** אפי' מדברת עמו בשוק סמירה חשיב לה מדקאמר זה הקינוי דאי לאו דקמירה הוה ולא מיתסרף בה מאי קינוי איכא ולמה לי דמתרה בה: **והדר שני.** דכי עברה על התרומה ודברה עמו מותרת לבימה: **אמר אביי הכי קאמר.** אמר לה לאו פירושא דריכד מקנא לה הוה אלא תרמי קמני וה"ק אמר לה אל מדברי ונסתרה או דברה א"ע"פ שעברה על קינויו אלא דיבור או א"כ דברה עמו אחר קינוי גמור דאל תסתרי עדיין בצחת משמי אלו מותרת לבעלה אכל עברה על קינויו אכל סמירה עמו שאמר לה אל תסתרי ויכנסה בגון לביית הסמר כו': **ויאלה מצופו.** לעיל מיניה כתיב כי מנא צה ערות דבר וגו' ויאלה מיציתו וגו' לאיש אחר למה לי למכתב אי למערייה לאנסובא על ידי גט כרימות לכחוז ויאלה מציתו והיתה לאיש למה לי למכתב לאחר אלא למעוטי יבמה היכא דלא גרשה בעל אחר שמנא צה ערות דבר והכי משמעתי קראי כי מנא צה ערות

דבר יגרשנה כספר כרימות ויאלה מציתו כלומר ויכל ד' שתנא מציתו צין ע"י גירושין צין ע"י מיתה א"כ צחת לינשא לאיש אחר מנשא ולא ליבם שאינו אחר אכל נשואין של זו שמכח נשואי ראשון היא מוקקת לו: **אי הכי חליצה נמי לא סייעי.** דהא פטורה רחמנא ושרייה לאיש אחר בכל ענין שתנא מציתו אחר שנמנא צה ערות דבר: אינו איסיה לבעל. מי משתריא בלא גט הא כתיב וכתב לה ספר כרימות (א) אפי' מנא צה ערות דבר כרימות ציאה השתא נמי צעי חליצה דיבם במקום בעל קאי: **איס דאמרי.** דהכי שני רב יוסף לעיל רחמנא אמר כו' לזה לבעלה לגרשה מציתו כשנמנא צה ערות דבר כי הכי דלא תסתרי' לבימה כדאמר לעיל (א) ונתא צימתא כי קריא לשוממא: מי

אלא ליואלת משום סמירה כיון דנפקא לן סוטה ודאית מטומאה דכתיב בה: **אי"לן איתיה אבע"א מי א"א בעיא גש.** הקשה רבי צבס ר' אבהו בר מרדכי ו"ל והא סוטה ודאית ואיילונית היכא דהיכר בה ואשת קרים דבעו גט מבעל היכא דאיתיה ואפ"ה פטורות מיבם בלא חליצה ויש לתרץ סוטה ודאית לא דמיא להכא (א) כיון דטומאה סתם הרי היא כערוה גמורה דגזירת הכתוב הוא דפטורות ואשת קרים ואיילונית היכא דאיתיה לבעל שרו ליה ואפ"ה אימעוט צפ' דיימות (א) מדין יבם דלא כריך בהו כלל אכל סוטה ספק לא אימעוט אלא גבי איסורא דבעל וקמשמע לן קרא כיון דכא מוכח נשואי אחיו הרי הוא במקום בעל דאסורה לו ליבם אכל חליצה בעיא:

ד"ל איסתריה אביתיה ואת אמרת תתייבם נמי יבומי. רבינו חננאל העטיס דבריו ופירש ורמנא אחר אשר לא יבנה לנשות ולא לקמור: מי

(א) [שבושטו: 1. 1.] (ב) סנהדרין (ג) מ"ק ה"ה, (ד) ס"א ל"ג, (ה) ספול הוא (ו) דברים כ"ד, (ז) דף ג"ג, (ח) ויטין מוס' קידושין י: ד"ה חל מוס' (ט) ע"י רש"י, (י) דף י"ב, וי'.

הגהות הב"ח

(א) נמי אל תקרי וספי. י"ב וס' צפ"ן כמו מי שס' ה' אלס פירושו שס' דברי דריש' השס אל מקרי וס' צפ"ן אל צפ"ן משני צומת כ"ד: (ב) רש"י ד"ה ספחני ובי' נא (ג) וצנזואת מ"ז מ"ז ס"א בגזירת: (ד) ה"ס ד"ה לחר ובי' דוקא ליבם כדאמרי' בשמעתין לג"ל ויציבת משום דרמיא עליה לעינמי ממתק: (ה) ד"ה אלו ובי' לא דמיא להכא דכיון דטומאה כתיב בה הרי היא כערוה גמורה וגזירת ובי' ואפ"ה אימעוט בפרשת יבמין מין:

מוסף רש"י

דבחי. לשון רבים משמע (סנהדרין ס"ה.) לא תבזה. אין לדיק לכוזו (ס"ה.) כל השם אורחותיו. הממשג הפסד מלוה כנגד שכרה וספר עברה כנגד הפסדיה. וס' כמו שמין (מ"ק ה"ה.)

המקנא פרק ראשון סוטה

עין משפט גר מצוה

בר א מיי פ"י מהלכות
נידושים הלכה כב
מגן עשין ג' טו"ט ט"ע
סמון קטע ספיק ה'
בה ב מיי פ"ח מהל'
אמרי' ב"ב ח' ח'
ופ"ד מהל' אשת ה'
[עין סמנ' לוחין קצות ועין
מה טו"ט ט"ע סמון ו
ספיק יח'
בו ג מיי פ"ח מהלכות
תמונות הלכה ט'
בו ד מיי פ"ג מהל'
טוטה הלכה כג']

תוס' שאנץ (המשך)

לא כהן משנה ראשונה
התנין תמן בראשונה היו
אומרים ג' נשים יצאו
ונטולות כחובה האומרת
טמאה אני ומשני אי"ד
יהודה אי"ד כן אפילו
תימא כמשנה אחרונה
ושאני הכא אריבא לגליל
לדבר ומשפט דהיי"מ מני'
דקאמר שוברת כחובתה
ויוצאה לא אחיא כמשנה
ראשונה היתם אמר
דנטולת כחובה ומשני ר'
כון אפי' תימא כמשנה
אחרונה דקאמר התם
דאינה אסורה האכל
בתרומה ואם תוקשי
מכלתין דקאמר דאסורה
לאכול בתרומה שאני התם
דרגלים י' לדבר שהרי
קנא לה ונטולתה. ע"ל
דהא דקאמר התם דמותר
לאכול בתרומה היינו לרב
ששת משום דמיידי
באונסין דאשת כהן דלא
שכיחי אבל תיבא מיידי
ברצון דיוכן קשיבא לה
ונטולתה אי"כ נבעלת ברוצן
ומ"ה אמרי' דאסורה
לאכול בתרומה. ושבעלה
בא עליה בדרך פי' ששוב
אין המים ברוקן אותה
כדאמרי' ונקח האיש מעון
שלא בא עליה לאחר
שנאסרה לו האשה היא
תשא את עונה אין אחיש
מנוקה מעון אין המים
ברוקן את אשתו: נב'
ואנהר לן עיינין ממני'
טוטה שיש לה עד
מבדינת הים אין המים
ברוקן אותה דאמר קרא
ועד אין בה ואצ"ג דררשי'
לעיל דער' א' נאמן כוטיטה
לפוטרה ודאית שלא תשתה
עד מי"מ אין המקרא יוצא
מיידי פשוטו. ודררשי' ליה
נמי הכי ועד אין בה הוא
דאמר והביא האיש את
אשתו וכל הפרשה הא' ש'
בה עד אין המים ברוקן
אותה ואנהר לן עיינין
ממני' הכי לנו ראי' דאיה
לדבריו ממני' באצ"ג
דהביא מעון המקרא מי"מ
קרא אינו ראי' כל כך דהא
דררשיני' לעיל ממני' המים
ודאית ויש בה עד אחר
לפנינו ולמדנו שלא תשתה
ל"ה. אילמא מקמייה
דחשהה ונהר היא פי'ה
פשיטא דאסורה בתרומה
דהא תני לה האומרת
טמאה אני ולא נהידי
דאי"כ הויל' למפרך את הנא
ליה ברישא. אלא ג"ל ונהר
היא וק"ל דונה אסורה
לאכול בתרומה כיון
שבעלה בעילת זנות
כדאמרי' בפי' יוסיסין תנא
אלמנה ונדרשה וחללה
ונהר כיון שזנה סכר חייב
על כל אחת אחת וקאמר
דההוא תנא את לא אסור
מוסיף אבל אימא כמו
ונהר וחללה ונדרשה
ואלמנה אין חייב אלא
אחת דאין כאן איסור
מוסיף ואמאי לא כיון
דאינה מותרת לאכול
בתרומה אלא שיי'
דאסורה. והי' אמרי' לקמן
פי' כשם תרומה נמי לא
תיבעי שהרי עשהא ספק

מי קא רמינן עליה. למינסבא בעל כרחיה דלילו ליבס אמרינן ליה
מנזות יבוס קודמת למנזות חלינה אבל זהא אסור למימר ליה וממילא
אשמועינן קרא דלסור ליבזמה דלא שייך בה יבוס והוא נאשטת אח
שלא במקום מנזוה: **הפסוק קראו אחר**. למי נבשאה וחת אמרת
תתיבס וחרמי עליה בעל כרחיה:
ישאלו אחר. גרסיה ראשון שללא
זה ערות דבר וינסת כו' לא תתיבס
דהשתא נמי אחר הוא ואין (ט) בן זוגו
של ראשון אם ישאלנה וקרמיית (ז) לזה
עליה במנזות יבוס: **גביה אחי**. אחר
אחיו של זה: **בשם עובד הוה קיימא**.
ואיכא למימר הדרה זה ואין קרוי
אחר אלא הנושאה מתוך אלמנות או
גירושין על מי שקלקלה תתמי: **רבא**
אמר. האי דקמי מתניתין ולא
מתיבזמת ק"ו דלא נאסרת בסמיה
וז צמות לה בצעלה שהיה מותר
לה ונתקלקלו עכשיו הנישוין ליאסר
עליו: **באסור לה**. דהיינו יבמה שהוא
אסור לה כמי בעלה לא כל שכן
ושאסרו נשואי הראשון שלא להתיבס
מכא אותן הנישוין: **שקדש אם**
האלמנה. שהיא אסורה עליו: **לא**
ספיבס. מכה ק"ו זה אם נאסרה
כו'. ולקמן מפרש מאי נאסרה ומאי
מומר לה הלא אסור היה מתחילתו:
אלא. הכי פריך אשת כהן שנאסרה
ונאסרה עליו דלשם כהן אסורה
אפילו בצונס אבל אשת ישראל
מותרת דכתיב (במדבר ה) והיא לא
תפשה הא נתפשה מותרת ומדכתיב
והיא מיעוטא הוה ונתפשה דיש
אחרת שאפילו הוה תפשה אסורה:
ויש לו אחיו. מלכזבו והוא חלל שזולל
לכזבו מן הגרושה ונתחלל מן הכהונה
ומותר נשים הפסולות לכהונה
דכתיב צהנים הנושאין פסולות
ולא יחלל זרעו (ויקרא כב) אלמא
זרעו חלל: **לא ספיבס**. מק"ו זה אם
נאסרה בצעילה וז לבעלה שהיה מותר
לה ציבמה האסור לה בצוטה שעה
לא כ"ש שנאסרו עליו נישואי אחיו
שלא ליבמה ממנה נשואין: **ליבא**
איסורא. ואכלו הוא היתר גמור ואין
זה ק"ו. אבל ציבמה דרצון שהבעל
והיבס שוין באיסור זה אם הימה
תתמי הוי ק"ו שהרי מממת נישואין
הראשונים היא נזקקת ליבוס ואם
על הבעל נתקלקלה ק"ו ליבוס:
בתני' אנוול סרומה. א' אם הוא
כהן: **ושבעלה נהר עליה בדרך**.
דשז אין המים ברוקן אותה דלקמן
(דף מה) ונקח האיש מעוני' צומן שהאיש
מונקה שלא בא עליה מאחר שנאסרה
עליו אז האשה היא משא אמת עונה
אין המים מנוקה מעון מעון אין המים
ברוקן את אשתו: **גב' ואנסר לן**
עיינין. הביא לנו ראי' לדבריו
ממתניתין: **טוטה שיש לה עדים**
במדינת הים. שראו שנאסרה מזה:
ועד אין זה. אע"ג דדרשינן לעיל

האומרת טמאה אני כד'
אי קשיא בשלהי מנ'
נדרים (דף ט): דפליגי רבא ורב ששת
בצומרת טמאה אני לך דרב ששת
אומר זוללת צמרתה וכו' מרין
דהכא מיידי אחר קיינו וסמרי' דרגלים
לדבר אפילו רב ששת מודה והכי
מפרש לה בירושלמי:
וישבאו לה עדים ומארו שנמארה.
מספקא לרבי אי דוקא
נקט עדים שנים אבל עד אחד לא
מאימנן דמוקמינן ליה בגמרא דמיידי
לאחר ששמתה דדוקא קודם ששמתה
האמינה מורה לעד אחד רב ששת
דאמר בגמרא שטוטה שיש לה עדים
במדינת הים דלחין המים ברוקן
אותה דוקא עדים נקט ולא עד א'
או דילמא כיון דהאמינה מורה לעד
אחד אחר קיינו וסמריה ליכא חילוק
צין אחד לנשים מיהו מספקא דה"ה
לעד אחד דעולא דאמר בפרק (י)
מי (ט) שאמר (לקמן דף נא): כל מקום
שהאמינה מורה עד אחד הרי כאן
שנים: **אם אתה אומר וכות תולה**
מדחה אותה את המים. ואל"ת לרב
ששת דאמר צין לרבי צין לרבנן
ממנוונה א"כ אריבא קאי ר"ש דאמר
מדחה אשה והלא יראו דמתנוונה
והיאך יוכלו להוציא שם רע על
הטהורות ששמו כשלא יתנווני י' לומר
הנשים העומדות משום יסור זללה
יהא ניכר לאלתר כשעומדת צעורה
מתנוונה יוציא שם רע (ט) והבעל
יגיד להם שקלקל עמה ולא ידעי שזו
מתנוונה אז נמי לא יתלו נטוונה צמים
המרים וכן היא לא תמלה צמים
המרים אלא צחולא אחר:

ר' שימי בר אשי ר' שמעון אומר אין זכות תולה במים המרים ואם
אתה אומר זכות תולה במים המרים מדחה אתה את המים בפני כל
הנשים השותות ואתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו והן אומרים
טמאות היו אלא שתלה להן זכות ואם איתא יש לה עדים במדינת הים
נמי אתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו והן אומרים טמאות היו
אלא שיש להן עדים במדינת הים לר' שמעון קאמרת לר' שמעון מדוכות
לא תליא עדים נמי לא תלו מתיב (ב) ואלו שמנחותיהן נשרפות
האומרת

[ב:] **לעד אחד נאמן** במוטה ולסוטה ודאית שלא תשתה עוד אין מקרא יוצא מידי פשוטו ודרשינן ליה נמי הכי ועד אין זה הוא דאמר והביא
האיש את אשתו וכל הפרשה הא' יש בה עד אין המים ברוקן אותה: **ואנסרינהו לעיינין**. משום דקרא לאו ראי' הוא כל כך דהא דרשינהו לטוטה
ודאית שיש בה עד אחד לפנינו וללמד שלא תשתה: **ונהר היא**. ופשיטא דאסורה צמרתה (א) דהא תנא ליה האומרת טמאה אני: **אלא נספר**
דשאני. ואיצטרין לאשמועינן דלא מחזיקין להו כשקרי על אשכ לא דקוה המים: **שפיר**. ומשום הכי לא מחזיקי' להו כשקרי דמשום דהו
ידעי בה לא בדקי' לה מיא: **זכות פליא לה**. דאמר לקמן (דף כ) זכות מולה צמים המרים: **וקמיפליגי**. רב ששת ורב יוסף: **במתנוונה**. דקאמר
לקמן (דף כג): **גבי אשה שמלה לה זכות**: **זכוס סולס**. שלא יבזה צמנה מיד אבל אינה יולדת לעולם ואינה משבחת: **אלא מתנוונה**. **הכולפת**.
מכחשת והולפת: **בזאוס מייסה**. כזו צמנה ונפול ירך: **רב ששם סבר**. לא פליגי רבנן עליה דרבי אלף שסוף שפיה מתה שמה צוטה
מיתה לחוד אבל במתנוונה לא איפלוג דכל מי שזכות מולה לה מנוונה היא וזו הוואיל וכל מתנוונה לא תלה לה זכות אלא שאינה ראויה
ליבדק כלל משום עדים: **ורב יוסף סבר**. ראויה ליבדק היא אלא זכות מולה לה ואי משום דלא מתנוונה הא מני רבנן היא דאמר
לקמן (כג) זכות מולה לה דקסברי לא הווא מתנוונה כלל: **מדחה אשה** (ט) **נה המים צפני הנשים**. שלא יהו ירלות מהם להודות שהיא
טמאה ולא ימחה שם הקדוש על המים: **ואי איסא**. דיש לה עדים לא מיבדקה השתא נמי על ידי זו נמי איכא לעו על הטהורות
שכמו: **מדוכות לא פליא**. משום האי טעמא דרשיי הוא ללעו על הטהורות עדים נמי לא תלו: **שמחוספין נשרפות**. מנחות
קנאות שלה עשירת קנאות. משום שערות נשפות לנטוה על צית העשן שחינן רחויז ליקרב ולא פליא למונין:

האומרת

תורה אור השלם
1. וְשָׂבַח אִישׁ אֶת־ה'
שִׁבְתָּה וְרָעַ וְנִעְלַם מֵעֵינַי
אִשְׁתָּה וְנִסְתָּרָה וְהָיָה
נִשְׁמָתָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהוּא
לֹא תִפְשֶׁהוּ:
במדבר ה יג

הגרות הב"ח
(א) נמי שאין זה בן זוגו:
(ב) ש"ח ד"ה נשאל וכו'
אין זה בן זוגו: (ג) ר"ה
זוהי הלא וכו' דהא תנא
ליה גיב' ע"פ החולין דף
מ"ד גמ' המים הים: ג"ה
הכא נמי: (ד) תוס' ד"ה
ושאלו וכו' כדעולא דאמר
צ"פ האשה רבה כל
מקום: (ה) ד"ה אם וכו'
דהבעל יעיל:

גלוין הש"ס
נב' אמר רב עשרים הא
מילתא. יבמות דף ט
ע"ל: תוס' ד"ה אשת
כהן אב"י יש
לחובתו. עין יבמות פד
ע"פ תוס' ד"ה שיר:

הגרות מהר"ב
הנשבור
[א] רש"י ד"ה לאכול
בתרומה אם הוא כהן. ע"י
צ"פ תוס' ה"ר' ופי' מיידי
ד"ה טמאה וכו' ונמי'
עליו ומנין סוד
הש"י דר"ק:

תוספות שאנץ
בתני' אלו אסורות לאכול
בתרומה. פי' אם היא אשת
כהן האומרת טמאה אני לך
והי' דאסורה לאכול
וכדתיב אסורה טמאה אני
שוברת כחובתה ויוצאה
ולא דמי להיאיה הנתן בפי'
בתרא דרדרי' בראשונה
היו אומרים שלשה נשים
יצאו ונטולות כחובה
האומרת טמאה אני לך.
השמי' בניו לבינן נטולה
אני כן היתודים חזרו לומר
האומרת טמאה אני לך
נביא ראי' לדבריה ואינה
אסורה לבעלה ולמנא נתנה
עינה בבחור והכא לא
חיישין דשמה עינה נתנה
באחר. וי"ל דהיינו טעמא
דהכא איבא רגלים בדרך
שהרי קנא לה ונטולתה
ולכא למיחש דשמה עינה
נתנה באחר ומ"ה
כשאמרה טמאה אני
נאמנת אבל התם ליכא
רגלים לרב ושבאומרת
טמאה אני היא משקרת
ושמא עינה נתנה באחר
ומהי טעמא ניהא שפיר
הא דקאמי התם בחרי היא
דאמרה טמאה אני אובלת
בתרומה שלא תוציא לעו
על גביה והכא קאמר
דאסורה לבעלה בתרומה
ככל ענין דמשפט בין יש
להם בניס בין אין להם
אלא משום דרשן
שהיא ספק טוטה ואיבא
רגלים לדבר שהרי קנא לה
ונטולתה ויש בה חששא
בכך ולכן בתרומה נאמנת
ואינה אובלת בתרומה אבל

התם ליכא רגלים לדבר. וכן נראה מתוך הירושלמי דקאמר התם על דין משנה מתני'